

KOTIMAAⁿ katsaus

YKI RÄIKKÄLÄ

Koska kristillisellä *Kotimaa*-lehden nettisaitilla on varsin laaja lukijakunta ja painettua lehteäkin jaetaan 84 000 kpl, on syytä tehdä tuolloin tällöin katsaus, mitä lehti uskon ja uskontopoliittisista asioista kertoo.

Toukokuun *Kotimaa*-lehden numerossa päätoimittaja **Freija Özcan** pohtii pääkirjoituksessaan kirkon asemaa maan nykyisen hallituksen toteuttamissa sote-alan järjestöjen tukien leikkausten yhteiskunnallisissa vaikutuksissa. Hän ei kommentoi sosiaali- ja terveysministeri **Wille Rydmanin** tai valtiovarainministeriön budjettipäällikkö **Mika Niemelän** kolkkoja ja armottomia puheita siitä, miten nämä järjestöt ovat ”rässejä”, joita tulee käydä läpi ”täikammalla” tai miten hyvinvointivaltiota tulee purkaa niin, että kansalaiset saavat itse hoitaa hoivaa tarvitsevat omaisensa. Ei moiti, ei kiitä, ei ota kantaa.

Özcan mainitsee myös toimittaja **Mika Jyrävän** ”iloittelevan” Aamulehdessä julkaistun kolumnin, jossa tämä pohti, kuinka paljon olisi rikastunut, jos olisi ”viisaasti sijoittanut kirkollisveronsa verran rahaa”. Özcan muistuttaa sitten, että Jyrävän mukaan ”kirkossa tehdään myös hyvää, kuten nuorisotyötä ja vähävaraisten auttamista”. Lopuksi Özcan toteaa, että jos Niemelän ennustus pitää paikkansa, jää hyvän tekeminen vapaaehtoisuuden varaan. Ja siinä kirkko on ”korvaamattomassa” asemassa. Tämä kristillisen lehden päätoimittajan nihilistinen asenne on varsin kylmäävä. Ikään kuin kirkossa vain odoteltaisiin hyvän tekeväisyysyhteiskunnan tuloa.

Sitä Özcan harmittelee, että kirkon hyväntekeväisyydestä puhutaan ”laimeasti”, että se vain tekee ”jotain diakoniatyötä”. Hän toteaa, että kirkossa tehdään

”valtavasti ja innovatiivisesti” hyvää eri kansalaisryhmille. En voi väittää vastaan, etteikö näin olisi. Mutta mittakaava on myös muistettava. Diakoniatyöhön kirkon budjetista menee hyvin pieni osa, tuskin edes sitä kymmenystä. Parin vuoden takaisessa Ylen MOT-ohjelmassa selvitettiin, että kirkko on leikannut diakoniatyöstä kymmenessä vuodessa 15 prosenttia. Lasten ja nuorten kanssa tehtävästä työstä on leikattu samana aikana neljännes.

Kirkko myös saa diakoniatyöhön lahjoituksia, joten diakoniatyö onkin paljolti sellaista hyväntekeväisyyttä, jossa esiintyy tiettyjä ongelmia – hyväntekeväisyyteen lahjoittava haluaa usein itse omiin lähtökohtiinsa, arvomaailmaansa ja mieltymyksiinsä perustuen valita, mihin työhön roponsa lahjoittaa ja keitä autetaan.

”Tuhat merkkiä taivaasta” -kolumnissaan Özcan kehottaa profeetta Jesajan tekstin innoittamana lukijaa kuvittelemaan autiomaan muuttumista hedelmätarhaksi. Hän toteaa, että ”elämme vaikeassa ja julmassa maailmassa, kunnes korkeudesta meihin tulee henki”.

Olen usein kysellyt uskovilta, miten käy yhteen kaikkea hyvää tahtova, armollinen ja kaikkivoipa jumala ja tämä julma rupinen maailma. Kunnollista vastausta on tietty turha odottaa. Synnin ja langenneen maailman kanssa on aina selityksissä menty. Özcan jatkaa hedelmätarhan fantasioimista sen maukkaudella, runsaudella ja vehreällä suojalla. Loppulause on sitten ehkä tahattomassakin, uskonnoille tyypillisessä eskapistisuudessaan kerrassaan iskemätön: ”Ajattele hyviä asioita, ajattele rauhaa, niin se tulee sinulle.” Tapahdukoon näin kaikissa nykyhallituksemme kurittamissa lapsiperheissä ja maailman kriisipesäkkeissä!

